

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

Toto rozhodnutie nadobudlo
právoplatnosť dňa 05.01.2015

vykonateľnosť dňa

KRAJSKÝ SÚD V TRENČÍNE

05. JAN. 2015

U Z N E S E N I E

16 Cob 608 7.20/4
05 JAN. 2015
2608/15
-496

5Obdo/57/2014
5Ndob/18/2014

KRAJSKÝ SÚD V TRENČÍNE

Došlo: 23-12-2014

o _____ hod. _____ min. _____ krát

_____ príloh _____ kolok

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľa: **Trenčianska vodohospodárska spoločnosť, a. s.**, so sídlom 1. Mája 11, 911 01 Trenčín, IČO: 36 306 410, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s. r. o., so sídlom Piaristická 46, 911 04 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti odporcovi: **Trenčianske vodárne a kanalizácie, a. s.**, so sídlom ul. 1. mája č. 11, Trenčín, IČO: 36 302 724, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrej Jaroš, spol. s. r. o., so sídlom Námestie sv. Anny 361/20, 911 01 Trenčín, IČO: 36 839 132, o **nariadenie predbežného opatrenia** vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 36Cb/84/2014, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/492/2014-346 zo dňa 28. októbra 2014 a o **námietke zaujatosti vznesenej proti sudcom Krajského súdu v Trenčíne**, takto

r o z h o d o l :

Vec vedená na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 16Cob/492/2014 sa **n e p r i k a z u j e** na prejednanie a rozhodnutie inému krajskému súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/492/2014-346 zo dňa 28. októbra 2014 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Trenčíne uznesením č. k. 36Cb/84/2014-84 zo dňa 16. 10. 2014 vyhovel návrhu navrhovateľa a nariadil predbežné opatrenie tak, že uložil odporcovi povinnosť strpieť výkon práv a povinností navrhovateľa a plniť svoje práva a povinnosti zo Zmluvy o nájme vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne

a o prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s nájmom a prevádzkou vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne zo dňa 30. 1. 2003 (ďalej len „Zmluva“), a to: strpieť výkon nájomného práva navrhovateľa k prenajatej infraštruktúre v zmysle čl. 4 Zmluvy; umožniť navrhovateľovi voľný prístup k infraštruktúre v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. j) Zmluvy; umožniť navrhovateľovi prevádzkovať v rozsahu Zmluvy v prospech odporcu, podľa príslušných právnych predpisov a technických noriem celú prenajatú vodársku a kanalizačnú infraštruktúru v zmysle čl. 19 ods. 2.1 písm. b) Zmluvy; umožniť navrhovateľovi získavať zdroje vody v dohodnutom množstve a kvalite akéhokoľvek existujúceho alebo budúceho zdroja odporcu za predpokladu získania súhlasov, povolení, schválení a požadovaných licencií v zmysle čl. 19 ods. 2.1 písm. a) Zmluvy; strpieť právo navrhovateľa podnikáť na majetku odporcu v prospech iných subjektov alebo jeho majetok prenajímať len s predchádzajúcim písomným súhlasom a za podmienok určených odporcom v zmysle čl. 6 ods. 2.1 písm. a) Zmluvy; nescudzit' podstatnú časť prenajatej infraštruktúry tretím osobám predchádzajúceho písomného súhlasu navrhovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. d) Zmluvy; používať nájomné najmä na investície do infraštruktúry, podľa pravidiel stanovených Zmluvou, splácanie dlhovej služby a prevádzkových nákladov a daňových povinností v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. c) Zmluvy; umožniť pripojenie na infraštruktúru až po predchádzajúcom súhlase navrhovateľa, ak je pripojenie technicky možné v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. g) Zmluvy; poskytnúť navrhovateľovi dokumentáciu potrebnú na zabezpečenie prevádzky infraštruktúry u nových a dodatočných zariadení v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. h) Zmluvy; vyžiadať si záväzné stanovisko navrhovateľa na vykonanie akejkolvek úpravy na prenajatej Infraštruktúre v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. j) Zmluvy; zabezpečiť po vzájomnom odsúhlasení zmluvne vzájomné práva a povinnosti vlastníkov prevádzkovo súvisiacej infraštruktúry, t.j. vlastníkov, ktorí nevložili majetok do majetku odporcu a ktorí nie sú akcionármi odporcu v zmysle čl. 6 ods. 1.2 písm. f) Zmluvy; spolupracovať s navrhovateľom pri získavaní všetkých oprávnení, povolení, súhlasov, licencií a podobne, nevyhnutných k prevádzke a súvisiacim službám v zmysle čl. 19 ods. 1.2 písm. a) Zmluvy; spolupracovať s navrhovateľom pri vypracovaní a aktualizácii prevádzkových poriadkov v zmysle čl. 19 ods. 1.2 písm. c) Zmluvy; umožniť plnenie práv a povinností navrhovateľa ako prevádzkovateľa verejného vodovodu v zabezpečovaní nepretržitej dodávky pitnej vody a povinností v ustanoveniach § 15 ods. 1 písm. b), c), e), ods. 6 a ods. 7 písm. b), § 12 ods. 4, § 13 ods. 2, § 22 ods. 1, 2 a 4, § 24 ods. 2 a 3, § 26 ods. 1 písm. a) a h) a ods. 2, § 27 ods. 3 a 6, § 29 ods. 3, § 30 ods. 1 a 2, a § 17 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii

v sieťových odvetviach podľa čl. 18 ods. 1 Zmluvy; umožniť plnenie práv a povinností *navrhovateľa* ako prevádzkovateľa verejnej kanalizácie v zabezpečovaní plynulého a bezpečného odvádzania odpadových vôd a ak má verejná kanalizácia vybudovanú čistiareň odpadových vôd aj čistenie odpadových vôd, a povinností v ustanoveniach § 16 ods. 1 písm. b), c), e), ods. 6 a ods. 7 písm. b), § 13 ods. 3, § 23 ods. 1 až 3 a 10, § 26 ods. 1 písm. a) a h) a ods. 3, § 27 ods. 3 a 6, a § 18 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach podľa čl. 18 ods. 2 zmluvy; až do právoplatného skončenia konania vo veci samej na Stálom rozhodcovskom súde pri Slovenskej obchodnej a priemyselnej komore v Bratislave.

Zároveň súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť aby v lehote 60 dní od doručenia uznesenia o nariadení predbežného opatrenia podal na Stálom rozhodcovskom súde pri Slovenskej obchodnej a priemyselnej komore v Bratislave súde návrh na začatie konania o určenie, či tu je právo alebo právny vzťah medzi účastníkmi zo Zmluvy o nájme vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne a o prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s nájmom a prevádzkou vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne zo dňa 30. 1. 2003 aj po dni 31. 10. 2014.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil tým, že sa oboznámil s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, Zmluvou o nájme vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne a prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s nájmom a prevádzkou vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne zo dňa 30. 01. 2003, výpoveďou zmluvy zo dňa 01. 10. 2013, zostavou meradiel k 31. 08. 2014, letákom odporcu k zmene dodávateľa, ponukami odporcu na dočasné pridelenie zamestnancov z 23. 07. 2014, 03. 09. 2014, žiadosťami navrhovateľa o Akčný plán odporcu zo dňa 20. 06. 2014 a 14. 08. 2014, ukončením rokovania okúpe akcií zo dňa 28. 08. 2014, listom Európskej komisie zo dňa 14. 08. 2014, odpoveďou odporcu na list zo dňa 17. 09. 2014, článkom z časopisu Trend, výňatkom z prevádzkového poriadku verejného vodovodu, podnetom zo dňa 17. 09. 2014, žalobou o zaplatenie primeraného zadosťučinenia za ujmu spôsobenú nekalosúťažným konaním zo dňa 21. 07. 2014, návrhom na určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia odporcu konaného 19. 05. 2014, doplnením návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 15. 10. 2014.

Následne podrobne uviedol obsah návrhu na nariadenie predbežného opatrenia i jeho doplnenia a s poukazom na ust. § 74 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. e), f), § 76 ods. 3, 4, § 77 ods. 1 O. s. p. a § 2 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. Uviedol, že sa stotožnil s jeho skutkovými a právnymi dôvodmi, a preto s poukazom na v návrhu uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia tomuto návrhu v celom rozsahu vyhovel.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie odporca. V odvolaní uviedol, že je vlastníkom vodovodnej a kanalizačnej infraštruktúry na území Trenčianskeho regiónu. Navrhovateľ je prevádzkovateľom vodovodnej a kanalizačnej infraštruktúry na území Trenčianskeho regiónu vo vlastníctve odporcu, a to na základe Zmluvy o nájme vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne a o prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s nájmom a prevádzkou vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne uzatvorenej odporcom ako prenajímateľom a navrhovateľom ako nájomcom dňa 30. 01. 2003. Odporca vypovedal uvedenú Zmluvu o nájme podaním zo dňa 01. 10. 2013. S ohľadom na túto skutočnosť zmluvný vzťah navrhovateľa a odporcu založený Zmluvou o nájme skončí uplynutím 12-mesačnej výpovednej doby dňa 31. 10. 2014.

Podľa názoru odporcu trpí rozhodnutie prvostupňového súdu (Uznesenie) závažnou vadou podľa § 221 ods. 1 písm. a) O. s. p. v spojitosti s § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p., pri vydávaní rozhodnutia dospel súd na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré doteraz neboli vykonané a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odporca namietol, že s poukazom na § 7 ods. 1 O. s. p. o veci rozhodoval orgán (Okresný sud Trenčín), ktorý nemá v danej veci založenú právomoc, keďže rozhodovanie dočasnej úprave prevádzkovania verejného vodovodu a verejnej kanalizácie je osobitným zákonom zverený v tomto prípade do právomoci Okresného úradu Trenčín. Súd svojim rozhodnutím svojvoľne vstúpil do súkromnoprávneho vzťahu navrhovateľa a odporcu a umelo predĺžil trvanie nájomného pomeru nad rámec zákona a v priamom rozpore s vôľou odporcu postupujúceho striktne podľa ustanovení Zmluvy o nájme, na ktorých sa odporca a navrhovateľ dohodli.

Navrhovateľ svoj nárok na prevádzkovanie, resp. poskytovanie služieb v súlade so zmluvou v čase po 31. 10. 2014 odvodzuje od čl. 30 bod 3 Zmluvy o nájme, podľa ktorého v prípade predčasného ukončenia zmluvy podľa tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli v záujme; zabezpečenia kontinuity prevádzky a poskytovania služieb odberateľom postupovať v súlade s touto zmluvou až do momentu odovzdania predmetu nájmu novému prevádzkovateľovi. Takáto interpretácia navrhovateľa je podľa odporcu nesprávna a nemajúca oporu ani v Zmluve o nájme a ani v právnych predpisoch. Zmluvnými stranami bolo priamo v Zmluve o nájme (čl. 21 bod 4) dohodnuté, že nájomný pomer môže byť ukončený výpoveďou, pričom Zmluva o nájme nespája výpoveď s akýmkoľvek dôvodom alebo podmienkou a nájomný pomer tak skončí uplynutím výpovednej doby. Podľa odporcu ustanovenie § 682 Občianskeho zákonníka jednoznačne upravuje povinnosť nájomcu odovzdať predmet nájmu prenajímateľovi po skončení doby nájmu, a to bez ohľadu na splnenie akýchkoľvek podmienok na strane prenajímateľa.

Navrhovateľ tak, podľa právneho názoru odporcu, nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a ani podanie návrhu vo veci samej, a to o určenie, či existuje medzi navrhovateľom a odporcom právo a právny vzťah zo Zmluvy o nájme aj do dňa 31. 10. 2014, nakoľko táto otázka je v celom rozsahu vyriešená zánikom nájomného vzťahu uplynutím výpovednej doby.

Odporca nesúhlasil ani s interpretáciou navrhovateľa, podľa ktorej ustanovenie čl. 30 bod 3. Zmluvy o nájme sa musí vykladať tak, že po skončení doby nájmu prevezme infraštruktúru tzv. nový prevádzkovateľ, ktorým by mala byť, podľa právneho názoru navrhovateľa, tretia osoba odlišná od pôvodných účastníkov Zmluvy o nájme. Podľa odporcu je nesporné, že odporca ako vlastník infraštruktúry v súlade s platnou právnou úpravou a s doposiaľ vykonanými krokmi a úkonmi mieni po uplynutí výpovednej doby, ako prevádzkovateľ disponujúci všetkými oprávneniami a majúci všetky predpoklady, sám vo vlastnom mene a na vlastný účet prevádzkovať predmetnú vodovodnú a kanalizačnú sieť.

Odporca poukázal súčasne na skutočnosť, že z návrhu navrhovateľa a ani z rozhodnutia samotného nie je zrejmé a jasné, čoho sa navrhovateľ chce, resp. má domáhať v konaní vo veci samej. Výrok II. uznesenia je, podľa názoru odporcu, nevykonateľný, znátočný a nejasný, pričom nevyplýva z obsahu podaného návrhu navrhovateľa. Vzhľadom

na všetky tieto skutočnosti, podľa názoru odporcu, nesporné, že neboli splnené podmienky na **nariadenie predbežného opatrenia**.

V súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že veľké množstvo – skoro 40 % meradiel – vodomeroch sú iba v jeho vlastníctve, odporca poukázal na skutočnosť, že i keď vodomery boli do siete inštalované navrhovateľom ako prevádzkovateľom, neznamená to súčasne, že navrhovateľ je aj ich vlastníkom. Odporca sa opiera o ustanovenie § 4 ods. 11 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, podľa ktorého sú vodomery príslušenstvom verejnej vodovodnej siete, a teda z titulu vlastníctva sledujú právny osud vlastníka hlavnej veci, navyše predmetné vodomery boli inštalované (v zásade) ako náhrada za opotrebované, čím majú podľa odporcu charakter spotrebného materiálu a momentom zabudovania do siete sa stali súčasťou predmetu nájmu.

Odporca, napriek negatívnej kampani navrhovateľa s náležitou starostlivosťou majiteľa a budúceho prevádzkovateľa vodárenskej a kanalizačnej siete štandardným spôsobom uzatvára jednotlivé odberateľské zmluvy v medziach časových a skutkových okolností, ktoré nevykazujú žiadne nedostatky. Odporcovi ako prevádzkovateľovi vodárenskej infraštruktúry bolo Úradom pre reguláciu sieťových odvetví vydané rozhodnutie o určení ceny vodného a stočného č. 0142/2014/V zo dňa 14. 10. 2014, ktoré bolo zverejnené na webovom sídle úradu dňa 15. 10. 2014 a týmto dňom nadobudlo aj právoplatnosť. Z uvedeného rozhodnutia skutočne vyplýva, že cena vodného a stočného sa pre dotknutých odberateľov v Trenčianskom regióne nemení.

Odporca rozhodne nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že navrhovateľ je výlučným odberateľom vody na základe zmluvy uzatvorenej so Slovenským vodohospodárskym podnikom š. p., ako reprezentantom štátu. Dňa 07. 10. 2014 Štátnemu vodohospodárskemu podniku, š. p., doručil poplatkové oznámenie za odbery podzemných vôd na rok 2014 – november – december, na základe ktorého Slovenský vodohospodársky podnik, š. p., dňa 15. 10. 2014 vydal odporcovi rozhodnutie, ktorým pre Trenčianske vodárne a kanalizácie, a. s., určil výšku poplatkov za odbery podzemných vôd na požadované obdobie. Rovnakým spôsobom boli určené aj poplatky za vypúšťanie odpadových vôd, a to rozhodnutiami zo dňa 14. 10. 2014. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že je výlučným odberateľom vody, ktorou sa nepretržite zásobujú verejné vodovody sa (v horizonte po 01. 11. 2014) nezakladá na pravde.

Odporca s účinnosťou od 01. 11. 2014 zabezpečil zmluvné usporiadanie vzťahov s vlastníkmi prevádzkovo súvisiacich verejných vodovodov a verejných kanalizácií. Sú vyhotovené návrhy zmlúv so všetkými 16 obcami infraštruktúry, ktoré boli podpísané zo strany odporcu a odovzdané na podpis zástupcom obcí s tým, že všetky tieto zmluvy budú platne uzatvorené najneskôr k termínu 31. 10. 2014. Tvrdenie navrhovateľa o možnom ohrození prevádzkovania týchto súvisiacich sietí v uvedených intenciách vyznieva ako špekulácia bez opory v skutkovom stave.

Odporca nesúhlasí so subjektívnym hodnotiacim úsudkom navrhovateľa, týkajúcim sa údajného nekalosúťažného konania. Naberanie zamestnancov odporcom bolo len prirodzeným výsledkom vzniknutej situácie a informovanosti zamestnancov navrhovateľa o blížiacom sa termíne ukončenia nájomného pomeru, pričom títo sami požiadali odporcu o prijatie do pracovného pomeru v súvislosti s budúcou prevádzkou verejných vodovodov a verejných kanalizácií odporcom. Či sa odporca dopustil nekalosúťažného konania je predmetom samostatného súdneho konania a nemá žiaden vplyv na trvanie nájomného vzťahu a povinnosť odovzdať predmet nájmu.

K námietke navrhovateľa o absencii verejného obstarávania na zabezpečenie vodárenského dispečingu odporca v odvolaní uviedol, že v čase rozhodnutia súdu a dokonca už v čase podania návrhu na vydanie predbežného opatrenia bolo ukončené výberové konanie na obstaranie dodávky vodárenského dispečingu; lehota na doručenie ponúk bola stanovená na 30. 09. 2014. Dňa 10. 10. 2014 bola v nadväznosti na vyhodnotenie predložených ponúk podpísaná s úspešným záujemcom Zmluva o dielo. Samotná realizácia dispečingu a systému riadenia podľa tejto zmluvy začne ihneď prevzatím siete dňa 01. 11. 2014 a táto skutočnosť je zohľadnená aj v prevádzkových poriadkoch odporcu.

Podľa odporcu boli vyvrátené tvrdenia navrhovateľa, ktorými odôvodňoval ohrozenie verejného záujmu a bezprostrednosť vzniku ujmy. Ministerstvo životného prostredia SR ako odborne spôsobilá osoba listami zo dňa 23. 09. 2014 výslovne uviedlo, že vykonáva dohľad na prípravami odporcu, pričom na základe reálneho zisťovania stavu nevidelo v nich žiadne významné pochybenia, ktoré by odporcovi zabraňovali prevziať prevádzkovanie infraštruktúry, avšak Okresný súd Trenčín v takmer rovnakom čase vydal ako osoba vo vodohospodárskej politike zjavne a objektívne odborne nespôsobilá bez vykonania akéhokoľvek dokazovania rozhodnutie, ktorým de facto zakazuje odporcovi prevziať svoju

vlastnú infraštruktúru a túto prevádzkovať a súčasne mu určuje povinnosť plniť práva a povinnosti zo Zmluvy o nájme. Odporca z dôvodu právnej istoty výslovne uvádza, že je pripravený prevziať a prevádzkovať celú infraštruktúru, keďže okrem iného, disponuje viac ako 170 odborne spôsobilými zamestnancami.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa považoval odporca za arbitrárne a svojvoľné, neprimerane zasahujúce do práv odporcu, pričom súd pri rozhodovaní neskúmal zásadné procesné požiadavky konania. V uznesení absentujú adekvátne rozhodovacie dôkazy a súd si ani v minimálnom rozsahu nepreveril tvrdenia navrhovateľa, ktoré boli zásadné pre rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, a ktoré boli v čase rozhodovania verejne prístupné. Nariadené predbežné opatrenie vyvoláva vážny stav právnej neistoty, ale ohrozuje verejný záujem v súvislosti so spochybnením oprávnených záujmov vlastníka vodárenskej infraštruktúry. Taktiež vyvoláva riziko vzniku vážnej ekonomickej ujmy vo vzťahu k ohrozeniu čerpania finančných prostriedkov v sume cca. 60.000.000,00 eur podľa Rozhodnutia Európskej komisie zo dňa 03. 07. 2012 o veľkom projekte Intenzifikácia ČOV, odkanalizovanie a zásobovanie pitnou vodou v Trenčianskom regióne, ktorý tvorí súčasť operačného programu „Životné prostredie“ pre štrukturálnu pomoc z Európskeho fondu regionálneho rozvoja a Kohézneho fondu v rámci cieľa konvergencie v regióne na Slovensku a Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 134/1.2 MP/2012 zo dňa 29. 11. 2012.

Odporca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zo dňa 16. 10. 2014 zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne a prizná odporcovi nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Svoje odvolanie odporca doplnil dňa 28. 10. 2014 tak, že postup súdu prvého stupňa považuje v danom prípade za nesprávny a zasahujúci do ústavného práva odporcu na spravodlivý súdny proces, a to z dôvodu, že rozhodnutie nebolo riadne odôvodnené, keď súd aplikoval § 76 ods. 4 O. s. p. a odporca sa z odôvodnenia uznesenia nedozvedel viac ako to. Že súd ma navrhovateľom tvrdené skutočnosti za osvedčené. Postupom súdu bolo odporcovi zabránené, aby mohol podať riadne odôvodnené odvolanie, keďže z obsahu uznesenia súdu ako i samotného návrhu navrhovateľa nevyplýva skutočnosť, akými dôkazmi je preukázaný skutkový stav tvrdený navrhovateľom. Podľa odporcu z dôkazov predložených navrhovateľom a vykonaných súdom nebola osvedčená potreba dočasnej úpravy vzťahu

účastníkov. Charakter povinností odporcu strieť výkon práv a povinností navrhovateľa a súčasne uloženie povinnosti plniť si svoje práva a povinnosti zo Zmluvy o nájme, a to tak ako sú určené vo výrokovej časti predbežného opatrenia de facto zakladá medzi účastníkmi úplne nový právny vzťah – novú nájomnú zmluvu, a to za podmienok dohodnutých v Zmluve o nájme. Tento postup súdu považuje odporca za bezprecedentný zásah do jeho zmluvnej voľnosti. Súd vo výrokovej časti predbežného opatrenia vyslovene deklaruje, že navrhovateľ je prevádzkovateľom verejnej kanalizácie a verejného vodovodu vo vlastníctve odporcu aj po dni 31. 10. 2014, a to napriek tomu, že disponoval informáciou, že navrhovateľ z dôvodu skončenia Zmluvy o nájme prestáva dňa 31. 10. 2014 byť prevádzkovateľ predmetnej infraštruktúry. Podľa odporcu je teda nepochybné, že aj napriek ukončeniu nájomného vzťahu s navrhovateľom, bude pre verejnosť zabezpečená plynulá a riadna dodávka vody (a odvádzanie odpadových vôd), a to samotným odporcom.

Súd prvého stupňa zaslal dňa 24. 10. 2014 odvolanie odporcu navrhovateľovi. Odvolanie bolo doručené právnej zástupkyňi navrhovateľa dňa 28. 10. 2014. Doplnenie odvolania navrhovateľovi zaslané nebolo.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril písomne (vyjadrenie bolo doručené osobne do podateľne krajského súdu dňa 28. 10. 2014), pričom súčasne s vyjadrením sa k odvolaniu odporcu vzniesol aj námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Krajského súdu v Trenčíne.

V námietke zaujatosti navrhovateľ uviedol, že vznášam námietku zaujatosti voči zákonným sudcom – všetkým sudcom Krajského súdu v Trenčíne, pričom vyslovil pochybnosť o ich nestrannosti, a to najmä vzhľadom na pomer k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. ich právnomu zástupcovi. Zákonní sudcovia, ktorí by mohli rozhodovať o odvolaní proti vydanému predbežnému opatreniu sú však všetci odberateľmi vody bez ohľadu na skutočnosť, či majú zmluvu o dodávke vody uzatvorenú s navrhovateľom, alebo už niektorí majú uzatvorenú zmluvu aj s odporcom, rozhodovanie o odvolaní môže byť u sudcov ovplyvnené práve touto skutočnosťou, či už v prospech navrhovateľa, alebo odporcu. Navrhovateľ sa domnieval, že nech by o veci rozhodol ktorýkoľvek sudca Krajského súdu v Trenčíne, žiaden z týchto sudcov nebude v rozhodovaní o veci nestranný a nezaujatý, keďže všetci sudcovia Krajského súdu v Trenčíne sú odberateľmi vody a zároveň vytvárajú kolektív –pracovný kolektív a je preto prirodzené, že

vždy budú stáť všetci na rovnakej strane. Zároveň upozornil na skutočnosť, že odporca prezumuje výsledok odvolacieho konania na svojej webovej stránke vo vyjadrení z 23. 10. 2014, kde uvádza: „Dovtedy, kým toto predbežné opatrenie nebude súdom zrušené ostáva prevádzkovateľom vodovodnej a kanalizačnej siete v majetku našej spoločnosti TVK súkromná spoločnosť TVS.“ Podľa názoru navrhovateľa tým odporca verejne deklaruje a prezumuje výsledok konania, čo môže tiež naznačovať zaujatosť sudcov Krajského súdu v Trenčíne. Podľa navrhovateľa pri aplikácii tzv. teórie zdania nezaujatosti tu existuje relevantná obava z nedostatku objektívnej nestrannosti súdu. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Keďže námietka zaujatosti vznesená procesnou stranou proti všetkým sudcom konkrétneho súdu, sa považuje za návrh na delegáciu v zmysle ust. § 12 ods. 1 O. s. p., navrhovateľ žiadal, aby súd rozhodol, že vec vedená na Krajskom súde v Trenčíne v sp. zn. 16Cob/492/2014 vo veci odvolania proti predbežnému opatreniu sa odníma Krajskému súdu v Trenčíne a prikazuje sa na prejednanie ktorémukoľvek inému krajskému súdu.

Vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 338/2009, sp. zn. 1Obdo 6/2010 a C Cdo 171/2010. K vytknutému nedostatku súdnej právomoci navrhovateľ krátko uvádzam, že táto je daná tým, že sa rozhodnutím súdu predbežne a dočasne upravujú právne vzťahy účastníkov, po ktorom má nasledovať spor občianskoprávnej povahy. Orgány štátnej správy v rámci tzv. nútenej správy podľa § 14 zákona 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách predsa nemôžu upraviť dočasne právne vzťahy medzi účastníkmi z občianskoprávnej zmluvy. Navyše navrhovateľovi by teoreticky nemuseli z rozhodnutia o nútenej správe vyplývať žiadne priame práva a povinnosti, že práve navrhovateľ by bol povinný ju prevziať. K cenovému rozhodnutiu Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ÚRSO) treba hlavne uviesť to, že nebolo vydané v súlade so zák. č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach. Toto rozhodnutie vydané v priebehu 4 pracovných dní bez toho, čo nemá v histórii regulácie vodohospodárskych činností zrejme obdobu. Navrhovateľovi bolo za posledné 4 roky vydávané na základe kompletného a vopred schváleného cenového návrhu cenové rozhodnutie až v priemere po 55 dňoch a takéto skúsenosti majú všetky ostatné vodárenské spoločnosti. Nateraz je cena odporcovi určená a nie schválená, pritom mal mať odporca valné zhromaždenie, kde mal cenový návrh iba schvaľovať, a potom podať kompletný cenový

návrh, aby mu mohlo ÚRSO v zákonnej lehote 60 dní rozhodnúť o schválení cien. Takýto paradox je ojedinelý zrejme v celej cenovej regulácii, a to sa navrhovateľ domnieva, že iba preto, aby ÚRSO urýchlene pomohol sanovať hlavný nedostatok v návrhoch spotrebiteľských zmlúv, pretože odporca rozoslal zmluvy o dodávkach vody bez jednej základnej (esenciálnej) náležitosti, a to schválenej ceny. Navrhovateľ podal podnet na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, aby proti tomuto rozhodnutiu podal protest prokurátora.

Napokon prípadne niekoľko uzatvorených pár zmlúv o dodávkach vody s odporcom pod hrozbou odstavenia od vody v čase, sú zmluvy uzatvorené v tiesni s bezprávnou vyhrážkou podľa § 49 Obč. zák.. Pritom ak takáto spotrebiteľská zmluva ani len neodkazovala na nejakú cenu v čase jej uzatvárania sú neplatné podľa § 53 ods. 4 písm. j) Obč. zák. tie, ktoré sa podarilo odporcovi uzatvoriť do 14. 10. 2014 sú neplatné a tie, ktoré prípadne uzatvorili spotrebiteľia neskôr môžu byť zrušené odstúpením pre tieseň, alebo pre prípad, že prípadný prokurátorský protest proti cenovému rozhodnutiu bude úspešný, tak sa stanú neplatnými pre chýbajúcu cenu. Poukázal na to, že v danom prípade vznikla paradoxná situácia, keď ÚRSO rozhodol skôr, ako dostal vopred schválený cenový návrh, pretože odporca k tejto otázke zvolal valné zhromaždenie až na deň 23. 10. 2014 .

K nadväzujúcej otázke obstarania vodomerov odporcom cca v počte 9 000 ks navrhovateľ uviedol, že tieto mu patria, nakoľko ich nakúpil a odporca ich žiadal odkúpiť. Režim príslušenstva veci tu platiť nemôže, nakoľko tu chýba požadovaný znak totožnosti vlastníka hlavnej veci - verejného vodovodu a aj vlastníka príslušenstva – vodomeru. Príslušenstvom veci podľa § 121 ods. 1 Obč. zák. môžu byť iba tie veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci. V tomto prípade tomu tak nie je, pričom vodomer je samostatnou vecou. Ďalej je nesporné, že chemické laboratórium v skutočnosti odporca nemá. Okolnosť, že si chce tieto služby vzdialene dodávať z Trnavskej vodárenskej spoločnosti, a. s., (TaVoS) je zaujímavá najmä v tom smere, že navrhovateľ nebol v tomto smere oslovený v žiadnom obstarávaní, ktoré by mal robiť odporca ako verejný obstarávateľ. Navrhovateľ doteraz dlhodobo takýmto akreditovaným laboratóriom disponuje.

Podľa skúseností navrhovateľa je zriaďovanie vodárenského dispečingu dlhodobý a nie mesačný investičný projekt. Odvolateľom deklarovaný začiatok realizácie dispečingu, ktorá má byť zahájená okamžite odo dňa 1. 11. 2014 však neznamená, že tento bude slúžiť prevádzkovaniu, pretože bude ešte iba vo výstavbe. K zamestnancom, ktorí sa akoby sami

hlásili k navrhovateľovi uviedol, že zo strany odporcu šlo o právne úkony s bývalými zamestnancami tiež zneužívajúc ich tieseň, a preto možno pochybovať aj o platnosti pracovných zmlúv. V zásade u každého individuálne šlo o konanie v tiesni, ale je podstatné, že odporca organizovane sťažil a ohrozil chod podniku v hospodárskej súťaži až na hranici trestného činu § 250 ods. 1 písm. b) Tr. Zák..

Žiadna z hrozieb vrátenia prostriedkov z tzv. eurofondov nie je tak akútna ako to sugestívne prezentuje odporca v odvolaní. Pre takéto prevádzkové zmluvy umožňujú ich trvanie až do 31. 12. 2017 bez finančného krátenia s možnosťou ďalšieho verejného obstarávania na predmet dodávania prevádzkových služieb v trvaní najviac 10 rokov.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že medzičasom od podania návrhu na vydanie predbežné opatrenie došlo k ďalšiemu posunu, ktorý po právnej stránke osvedčuje dôvodnosť vydania predbežného opatrenia aj z dôvodu neplatnosti výpovede odporcu. Dňa 1. 10. 2013 sa hlasovalo k otázke vypovedania Zmluvy na predstavenstve odporcu. Toto hlasovanie skončilo pôvodne s výsledným rozdielom jedného hlasu v prospech podania výpovede. Dňa 18. 10. 2013, bol doručený TVK, a. s., jej predsedovi predstavenstva a riaditeľovi spoločnosti odporcu list, v ktorom uviedla členka predstavenstva p. Anna Ištoková, že zrušuje svoje pôvodné hlasovanie. Objasnila, že hlasovala akoby v omyle, ovplyvnená neznalosťou podkladov k veci, ale aj pod bližšie nedefinovaným pôsobením či tlakom predsedu predstavenstva odporcu, nakoľko takýmto hlasovaním sa mal zbaviť nejakých nespresnených problémov zo strany orgánov mesta. Vlastne akoby v rozhodnom čase neprezentovala záujmy spoločnosti odporcu, ale dokonca osobné, či politické záujmy predsedu predstavenstva a jeho mesta, namiesto záujmov spoločnosti odporcu, čo si neskôr uvedomila. Svoje zmätočné hlasovanie síce v liste nazvala zrušením hlasovania a podľa hmotného práva by sa jej konanie dalo interpretovať tak, že jej pôvodný osobný prejav vyjadrený hlasovaním mal právne významné právne nedostatky postrádajúce najmä slobodnú a vážnu vôľu a s pripočítaním skutkového omylu, by jej hlasovanie bolo už vtedy splatné. Záverom členka predstavenstva odporcu žiadala o nové hlasovanie, ktoré sa zrejme už neskôr do dňa 24. 10. 2013 už neuskutočnilo a dňa 25. 10. 2013 bola už výpoveď doručená navrhovateľovi. Podľa názoru navrhovateľa pre účely prejavu vôle musí byť v čase jej zhmotňujúcej manifestácie neustále prítomná jednota skutočnej vôle. Čiže tá istá vôľa musí zostávať nezmenená behom času, kedy sa má prejavovať, ale najmä nesmie byť postihnutá takou zásadnou právnou

skutočnosťou, ktorá jej autenticitu absolútne vyvracia a deformuje. Táto požadovaná jednota skutočnej vôle právnickej osoby a zapísaná spoločná forma jej prejavu však bola pretrhnutá.

Navrhovateľovi nikdy nebola doručená výpoveď, podpísaná spoločne dvoma členmi predstavenstva s dátumom 1. 10. 2013. Dňa 1. 10. 2014 konal samostatne predseda predstavenstva, keď vyjadroval zdanlivo majoritnú vôľu spoločnosti vytvorenú dňa 1. 10. 2014, hoci vadnú či imperfektnú, ale zrejme o nej nevedel. Naopak však dňa 24. 10. 2013 už podpredseda predstavenstva odporcu vedel o tom, že vôľa, ktorú mal ísť vyjadriť k tomu dňu už nejestvuje, ba ani nejestvovala, a teda prejavil neexistujúcu vôľu. Nemožno ani vylúčiť podobný možno psychický nátlak na podpredsedu predstavenstva odporcu, ktorý z neznámych dôvodov, hoci prítomný dňa 1. 10. 2014 na predstavenstve už okamžite neprejavil vtedajšiu vôľu odporcu. Podľa navrhovateľa aj pri spoločnom konaní môže byť tolerovateľný iba primeraný časový odstup, napr. v analógii s § 43b ods. 1 písm. b) Obč. zák. a nie ako tu až po viac ako troch týždňoch. Navrhovateľ má za to, že nekalým konaním odporcu vo vzťahu k podniku navrhovateľa, k jeho zamestnancom, ale hlavne k akcionárom pri ponuke na kúpu akcií sa nesledoval konečný cieľ, ktorým je na poslednú chvíľu prezentované vlastné prevádzkovanie verejných vodovodov a verejných kanalizácií odporcom, ale podstatou bola snaha o ovládnutie a získanie akcionárskej kontroly nad spoločnosťou navrhovateľa. V skutočnosti oficiálne i skryte prebiehala snaha o ovládnutie navrhovateľa odporcom, tzv. násilné a nátlakové prevzatie spoločnosti, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a nepožíva právnu ochranu. Výpoveď Zmluvy mala teda byť iba prostriedkom a nie výsledným právnym následkom. Výpoveď Zmluvy nesledovala právny následok zrušenia Zmluvy, ale sledovala hlavný cieľ ovládnutie akcionárskeho portfólia. V prípade vyhlásenia neplatnosti výpovede v konaní vo veci samej by bez pokračovania trvania Zmluvy bol takýto rozsudok zjavne ťažko vykonateľný a prípadné dodatočne vzniknuté právne vzťahy po kladnom rozsudku vo veci samej, by vyvolali obrovské škody, bezdôvodné obohatenia a zbytočné náklady na reparácie a uvedenie do pôvodného stavu. Okolnosti uvedené v návrhu a konfrontované v odvolaní odporcom podporovali akútnu dôvodnosť dočasnej úpravy a nie priamy objekt súdneho rozhodovania. Navrhol preto rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť.

Po predložení veci na odvolací súd (dňa 24. 10. 2014), požiadala dňa 27. 10. 2014 JUDr. Záleská (členka senátu 16Cob) predsedníčku krajského súdu o vylúčenie z prejednávania veci, nakoľko v období od 1. 8. 1983 do 28. 2. 1993 bola zamestnankyňou

Západoslovenských vodární a kanalizácií, š. p., Bratislava, odštepny závod Trenčín a v období od 1. 3. 1993 do 19. 6. 1996 pracovala pre túto organizáciu ako komerčná právnička. Ďalej uviedla, že po ukončení pracovného a zmluvného pomeru s touto organizáciou od r. 1996 je v neustálom osobnom kontakte a má priateľské a kamarátske vzťahy s niektorými zamestnancami a členmi výkonných orgánov navrhovateľa a odporcu bez ohľadu na skutočnosť, v ktorej spoločnosti sú zamestnaní alebo vykonávajú funkciu, stretávajú sa spolu s chodia spolu na zimné dovolenky.

Predsedníčka krajského súdu jej dôvody vylúčenia akceptovala a rozhodla dňa 27. 10. 2014 o tom, aby bol ďalší člen senátu na miesto JUDr. Záleskej určený náhodným výberom. Nové zloženie senátu odvolacieho súdu preto bolo dňa 27. 10. 2014 určené nasledovne: JUDr. Mária Prikyřlová, predsedníčka senátu, JUDr. Ivica Čelková a JUDr. Natália Čekanová, členky senátu.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č. k. 16Cob/492/2014-346 zo dňa 28. 10. 2014 odvolaniu vyhovel a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 167,78 eura .

Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tým, že zákon 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní počíta s určitou „delenou právomocou“ medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom. Samotné ustanovenie § 2 zákona č. 244/2002 Z. z. má nadpis Rozhodcovské konanie a konanie na súde. Účastník môže pred začatím rozhodcovského konania podať na všeobecný súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Navrhovateľ a odporca si v Zmluve o nájme vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne v časti IV. – Spoločné a záverečné ustanovenia v čl. 28 bod 9 dohodli, že pokiaľ sa strany nedohodnú o sporných otázkach podľa predchádzajúceho odseku, podrobia sa rozhodnutiu rozhodcov Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej obchodnej a priemyselnej komore podľa ust. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Zo spisového materiálu nemal súd preukázané začatie rozhodcovského konania a preto Okresný súd Trenčín ako súd miestne a vecne príslušný mal právomoc rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že nie je dôvod na nariadenie predbežného opatrenia. Zákon rozlišuje dve skupiny predbežných opatrení – opatrenia, ktorých účelom je dočasná úprava pomerov účastníkov a opatrenia, ktoré majú zabezpečiť výkon súdneho rozhodnutia. V oboch skupinách súd predovšetkým musí skúmať, či sú dôvody na nariadenie predbežného opatrenia osvedčené. Predbežné opatrenie nie je možné nariadiť len na základe všeobecného návrhu účastníka, alebo na základe ničím nepodloženého tvrdenia účastníka, prípadne nekvalifikovaných dôkazov. Rovnako nie je možné nariadiť predbežné opatrenie na základe úvah a domniek bez toho, aby boli náležité osvedčené aspoň základné skutočnosti o potrebe predbežného opatrenia, o nebezpečenstve hrozacej ujmy, alebo o hrozbe, že súdne rozhodnutie nebude môcť byť vykonané. Obavu z ohrozenia musí navrhovateľ tvrdiť, osvedčiť a musí preukázať, že odporca robí právne alebo faktické úkony, v ktorých dôsledku môže dôjsť k zmareniu, sťaženiu alebo znemožneniu núteného výkonu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Navrhovateľ musí konkretizovať úkony povinného, z ktorých vyvodzuje takýto odôvodnený záver. Predbežným opatrením nie je možné prejudikovať rozhodnutie vo veci samej. Nariadenie predbežného opatrenia je výnimočným procesným rozhodnutím, ku ktorému súd musí pristupovať nanajvýš uvážlivo tak, aby neprekročil hranice ústavnosti postupu súdu. Pri nariadení predbežného opatrenia musí byť teda reálnosť obavy z ohrozenia jednoznačne preukázaná alebo aspoň osvedčená.

Podľa odvolacieho súdu navrhovateľ neosvedčil, že ním uvádzané skutočnosti skutočne hrozia a odporca vykonáva úkony resp. nevykonáva potrebné úkony, ktoré sú podmienkou dodávky vody ako spotrebiteľského vzťahu s obyvateľmi zásobovaného regiónu v počte cca 130 000. Navrhovateľ vo svojom návrhu používa formulácie ako: ... môže dôjsť k mohlo by byť ohrozené ..., ... odporca môže ohroziť..... môže to znamenať..., pričom tieto tvrdenia nijako neosvedčil. Odvolací súd je toho názoru, že len samotné tvrdenia navrhovateľa o možnosti ohrozenia dodávky vody nepreukazuje odôvodnenosť nariadenia predbežného opatrenia. Iná situácia by bola, pokiaľ by navrhovateľ predložil doklady, ktoré by osvedčovali nepripravenosť odporcu prevziať prevádzkovanie dodávky pitnej vody a odvedenia a čistenia odpadových vôd. Naopak, odporca v odvolaní proti predmetnému uzneseniu predložil všetky doklady, o ktorých navrhovateľ tvrdil, že nimi odporca nedisponuje.

Vyhovením návrhu na nariadenie predbežného opatrenia by podľa odvolacieho súdu došlo k situácii, keď súd nad mieru primeranú zákonu zasiahne do postavenia povinnej osoby – odporcu. Keďže navrhovateľ neosvedčil žiadnym dôkazom a ani nenavrhol vykonať dôkaz na osvedčenie ním tvrdených skutočností, odvolací súd mal za to, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia nie je dôvodný, navrhovateľ neosvedčil potrebu dočasnej úpravy ako aj nebezpečenstvo hrozby výkonu rozhodnutia. Neboli tak splnené procesné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia a preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O. s. p. zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Ostatnými tvrdeniami navrhovateľa uvádzanými v návrhu sa odvolací súd nezaoberal. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 167,78 eura ako trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd – odvolanie (tarifná odmena 61,87 eura + 8,04 eura ako režijný paušál pre rok 2014 + DPH).

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dňa 30. 10. 2014 (osobne do podateľne okresného súdu) dovolanie, a to podľa § 237 písm. f) a g) O. s. p. a podľa § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Dovolateľ uviedol, že Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia bolo doručené navrhovateľovi dňa 20. 10. 2014. Podaním zo dňa 23. 10. 2014 doručeným Okresnému súdu Trenčín 23. 10. 2014 podal odporca voči uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia odvolanie a návrh na zrušenie uznesenia, ktorým žiadal, aby Okresný súd Trenčín postupom podľa § 77 ods. 4 O. s. p. predbežné opatrenie zrušil, resp. aby predložil spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, pričom odporca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne a zaviazne navrhovateľa náhradou trov konania.

Dňa 24. 10. 2014 14:23:49 hod. (tj. v piatok v popoludňajších hodinách) bol na Krajskom súde v Trenčíne prijatý návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa proti odporcovi o predbežné opatrenie, pričom spis bol pridelený na) zhodnutie sudcovi tunajšieho súdu 16Cob, sp. zn. 16Cob/492/2014. Podaním zo dňa 24. 10. 2014, ktoré bolo doručené navrhovateľovi dňa 28. 10. 2014 Okresný súd Trenčín zaslal navrhovateľovi odvolanie

odporcu navrhovateľovi, bez toho, aby navrhovateľa vyzval na vyjadrenie, resp. navrhovateľovi určil lehotu na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu.

Dňa 28. 10. 2014 o 09:32 podal navrhovateľ vyjadrenie k odvolaniu proti uzneseniu, v ktorom reagoval na skutočnosti uvádzané odporcom v odvolaní odporcu a súčasne predložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ďalej podaním zo dňa 28. 10. 2014, doručeným Krajskému súdu v Trenčíne dňa 28. 10. 2014 predložil navrhovateľ prílohy- dôkazy k podanému vyjadreniu k odvolaniu. Uznesením zo dňa 28. 10. 2014 Krajský súd v Trenčíne rozhodol o odvolaní odporcu tak, že uznesenie o nariadení PO zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení navrhovateľa k odvolaniu, ako aj dôkazmi predloženými navrhovateľom k vyjadreniu sa Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí nezaoberal, nepoukázal na ne a nechal ich pri svojom rozhodovaní do úvahy.

V prípade, že účastník konania podá odvolanie voči uzneseniu, ktorým sa nariaďuje predbežné opatrenie, a to v konaní, v ktorom sa koná výlučne len o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, má dovolateľ za to, že súd má postupovať podľa § 209a ods. 1 OSP a vyzvať účastníkov konania, aby sa k podanému odvolaniu vyjadrili. Prvostupňový súd v tomto smere pochybil, keď odvolaciemu súdu predložil vec k rozhodnutiu ešte predtým, ako bolo vôbec navrhovateľovi doručené odvolanie odporcu a súčasne nerešpektoval právo navrhovateľa na podanie vyjadrenia k odvolaniu odporcu.

Dovolateľ tiež namietol, že prvostupňový súd porušil ustanovenie § 209a ods. 1 O. s. p., keď predložil vec odvolaciemu súdu ešte pred uplynutím lehoty na podanie odvolania proti napadnutému rozhodnutiu. Týmto prvostupňový súd porušil nielen právo navrhovateľa, ale aj právo odporcu na prístup k súdu, a to s poukazom na § 205 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Odvolací súd bol povinný odstrániť nedostatky v konaní prvostupňového súdu, pričom tak neurobil, keď navrhovateľovi nezaslal odvolanie odporcu a neurčil lehotu na podanie vyjadrenia voči odvolaniu tak, aby sa účastník konania mohol k podaniu protistrany v súlade s O. s. p. vyjadriť. Tým, že súd prvého stupňa predložil rozhodnutie odvolaciemu súdu ešte pred uplynutím lehoty na podanie samotného odvolania, znemožnil obom účastníkom podať odvolanie, resp. rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody, pre ktoré sa rozhodnutie napáda, nakoľko predmetné úkony má účastník

konania právo urobiť ešte v lehote na podanie odvolania. Odvolací súd tak porušil právo navrhovateľa na prístup k súdu, a tým porušil jeho základné právo garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Princíp rovnosti zbraní, jedna z črt širšieho ponímania spravodlivého procesu vyžaduje, aby každá strana mala primeranú možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do zjavnej nevýhody voči jej oponentovi. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň zoznámiť sa a vyjadriť sa k všetkým predloženým dôkazom alebo stanoviskám s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Dovolateľ taktiež namietol, že v konaní pred odvolacím súdom rozhodoval vylúčený sudca. Dňa 27. 10. 2014 predsedníčka Krajského súdu v Trenčíne vylúčila člena senátu JUDr. Ivetu Záleskú z prejednávania a rozhodovania vecí (č. l. 261) na základe žiadosti JUDr. Záleskej o vylúčenie z dôvodu dôvodnej obavy o nezaujatosti zákonnej sudkyne (č. l. 260). Toho istého dňa bolo zmenené zloženie senátu (č. l. 262). Podaním zo dňa 28. 10. 2014, doručeným súdu 28. 10. 2014 o 09:32 vzniesol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu námietku zaujatosti zákonného sudcu podľa ust. § 14 ods. 1 a § 15a O. s. p. (č. l. 263).

Poukázal ďalej na skutočnosť, že dňa 28. 10. 2014 sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu telefonicky informoval na informačnom centre Krajského súdu v Trenčíne o možnosti nahliadnuť do predmetného spisu (sp. zn. 16Cob/492/2014), pričom pracovníčka informačného centra právneho zástupcu informovala, že spis sa na súde nenachádza, nakoľko ho má predsedníčka senátu na štúdiu doma. Dňa 29. 10. 2014 ráno, (o 08.00) sa právny zástupca dovolateľa dostavil na informačné centrum Krajského súdu v Trenčíne, pričom opätovne, tento krát osobne požiadal o nahliadnutie do spisu sp. zn. 16Cob/492/2014. Po telefonickej dopyte predsedníčka senátu prostredníctvom pracovníčky informačného centra právneho zástupcovi oznámila, že spis nie je možné predložiť na nahliadnutie, nakoľko spis má sudca na naštudovanie a nakoľko sa jedná o veľký spisový materiál, sudca potrebuje čas na preštudovanie. Dňa 29. 10. 2014 napoludnie bolo právneho zástupcovi navrhovateľa doručené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. 10. 2014 č. k. 16Cob/492/2014-

346, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie o nariadení predbežného opatrenia tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietal. V ten istý deň, t.j. 29. 10. 2014 o cca. 14.00 sa opätovne právny zástupca navrhovateľa dostavil na informačné centrum Krajského súdu v Trenčíne, pričom mu bol predložený k nahliadnutiu spis sp. zn. 16Cob/492/2014. Pri nahliadnutí zistil, že námietka zaujatosti zákonného sudcu podaná navrhovateľom je v predmetnom spise evidovaná pod č. 1. 203 a nasl., vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu proti uzneseniu pod č. 1. 266 a nasl., podanie navrhovateľa – Predloženie príloh k vyjadreniu zo dňa 27. 10. 2014 pod č. 1. 296 a nasl. a dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je v predmetnom spise evidované pod č. 1. 346.

Z uvedeného je podľa dovolateľa zrejmé, že senát Krajského súdu v Trenčíne rozhodoval o odvolaní napriek tomu, že v spise sa v čase jeho rozhodnutia nachádzalo jeho podanie – námietka zaujatosti zákonného súdu. Krajský súd v Trenčíne, nielenže nepredložil vec nadriadenému súdu dokonca sa s námietkou zaujatosti ani v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal. Vyššie uvedeného otázne, či k hlasovaniu o vydaní dovolaním napadnutého uznesenia došlo, keďže dňa 28. 10. 2014 mala sudkyňa spis na práci na doma. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že dovolaním napádané uznesenie bolo vydané v deň, kedy sudkyňa mala spis doma. Zároveň pri hlasovaní o uznesení musia byť prítomní všetci členovia senátu a zapisovateľ. V tomto smere navrhovateľ spochybňuje aj uskutočnené hlasovanie o uznesení, keďže rozhodovacia činnosť súdu sa vykonáva na súde, nie u sudcov doma.

Záverom dovolateľ namietol, že pri nahliadnutí do spisu dňa 29. 10. 2014 sa v spise nenachádzala obálka so zápisnicou o hlasovaní, ani zo spisu iným spôsobom nevyplývalo, že by bola o hlasovaní spísaná zápisnica v zmysle § 54 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z.

Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 243 O. s. p.

Odporca sa k podanému dovolaniu vyjadril písomne dňa 06. 11. 2014. Uviedol, že zmluvný vzťah navrhovateľa a odporcu založený Zmluvou o nájme skončil uplynutím 12-mesačnej výpovednej doby dňa 31. 10. 2014. Odporca si vodovodnú a kanalizačnú

infraštruktúru od navrhovateľa prevzala s účinnosťou od 01. 11. 2014 (vrátane) túto infraštruktúru riadne prevádzkuje.

Nesúhlasil s názorom dovolateľa, že v konaní o jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je rozhodovanie o nariadení, resp. nenariadení predbežného opatrenia rozhodovaním vo veci samej a v prípade, že účastník konania podá odvolanie voči uzneseniu, ktorým sa nariaďuje predbežné opatrenie, súd má postupovať podľa § 209a ods. 1 O. s. p. a vyzvať účastníkov konania, aby sa k podanému odvolaniu vyjadrili. V predmetnom konaní nejde o rozhodovanie o veci samej, nakoľko vecou samou má byť „určenie, či tu je právo alebo právny vzťah medzi účastníkmi zo Zmluvy o vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne a o prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s nájmom a prevádzkou vodárenskej a kanalizačnej infraštruktúry v Trenčianskom regióne zo dňa 30. 01. 2003 aj po dni 31. 10. 2014. Podľa odporcu je neprípustné, práve s ohľadom na zachovanie princípu rovnosti zbraní, aby sa konanie vedené na Okresnom súde Trenčín až do momentu podania opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu spravovalo ustanoveniami O. s. p. o predbežných opatreniach a od momentu podania opravného prostriedku sa konanie stáva konaním vo veci samej. Odporca považuje postup súdov v tejto veci za zákonný. Zdôraznil, že konania vo veci predbežných opatrení sa vyznačujú osobitnou úpravou, pričom jednou z osobitostí konaní vo veciach predbežných opatrení je aj odlišná úprava postupu prvostupňového súdu po podaní opravného prostriedku podľa § 209a ods. 1 O. s. p.

Povinnosť súdu zaslať odvolanie ďalším účastníkom prvostupňovým súdom je daná iba v prípade, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej. V ostatných prípadoch (a teda vrátane odvolania proti rozhodnutiu o nariadení predbežného opatrenia) má súd povinnosť iba bezodkladne doručiť odvolanie, čo sa v tomto prípade stalo. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 152/2013 zo dňa 14. 05. 2013. Podľa odporcu zo strany súdov nižších stupňov v predmetnom konaní k žiadnemu porušeniu procesného postupu a navrhovateľovi sa tak nemohla odňať možnosť konať pred súdom, t. j. nie je daný dovolací dôvod podľa § 237 ods. f) O. s. p.

K druhému dovolaciemu dôvodu odporca uviedol, že námietka zaujatosti bola vznesená účelovo s cieľom oddialiť rozhodovanie o podanom odvolaní. Podľa odporcu je narážajúce, že námietka zaujatosti bola vznesená len voči sudcom krajského súdu, pričom

sudcovia Okresného súdu Trenčín nie sú vo veci zaujatí, a to napriek tomu, že sú pravdepodobne taktiež odberateľmi vody. Odporca toho názoru, že samotná skutočnosť, že písomné vyhotovenie uznesenia odvolacieho súdu je v súdnom spise založené až za námietkou zaujatosti, neznamená, že odvolací súd rozhodol až po doručení námietky zaujatosti. Naopak, keďže námietka zaujatosti a uznesenie odvolacieho súdu sú datované k 28. 10. 2014 a s ohľadom na značný rozsah písomného vyhotovenia uznesenia odvolacieho súdu (20 strán písaného textu), je vylúčené, aby k rozhodnutiu a následnému písomnému vypracovaniu rozhodnutia došlo až po doručení námietky zaujatosti. Odporca je presvedčený, že v uvedenej veci v žiadnom prípade nerozhodoval vylúčený sudca (resp. sudcovia), boli dodržané všetky procesné postupy a žiadne práva navrhovateľa neboli porušené, t. j. nie je daný dovolací dôvod podľa § 237 ods. g) O. s. p.

K tretiemu dovolaciemu dôvodu odporca uviedol, že je účelovo podaný, pričom poukazuje na skutočnosť, že zápisnica o hlasovaní ako taká nemá a ani nemôže mať vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci. Výsledok hlasovania je navyše jednoznačne uvedený v samotnom uznesení odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že sa riadne hlasovanie uskutočnilo, a že rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0. V tomto prípade tak podľa odporcu zjavne nie je daný dovolací dôvod podľa § 237 ods. b) O. s. p.

Navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa zamietol a priznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania. Záverom uviedol, že nie sú dané dôvody na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, pričom poukázal na skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k vytvoreniu novej právnej situácie na strane navrhovateľa. Žiadne podniky alebo domácností (odberatelia) nestratili prístup k vodohospodárskym službám, neboli tak spôsobené žiadne škody na možnosť vzniku ktorých navrhovateľ poukazoval vo svojom návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Spotrebiteľská verejnosť má odporcom zabezpečené bezporuchové kontinuálne zásobovanie pitnou vodou a nedošlo k žiadnym mimoriadnym udalostiam na ktorých možný vznik poukazoval navrhovateľ. Odporca s účinnosťou od 1. 11. 2014 prevzal a riadne prevádzkuje vodárenskú infraštruktúru bez akéhokoľvek dopadu na konečných odberateľov, čo tak v plnom rozsahu vyvracia tvrdenia navrhovateľa uvádzané v samotnom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ako i v jeho ďalších podaniach predložených súdu. Z tohto dôvodu odporca žiada, aby súd návrh navrhovateľa na odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu zamietol. Podľa odporcu odklad vykonateľnosti alebo zrušenie rozhodnutia

odvolacieho súdu by znamenal, že súd obnoví právny stav aký nastal vydaním predbežného opatrenia, pričom už pri samotnom vydaní predbežného opatrenia bol skutkový stav odlišný od stavu tvrdeného navrhovateľom v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a nariadenie predbežné opatrenie tak už v tom čase nebolo dôvodné. V súčasnosti došlo k ďalšiemu zásadnému posunu v skutkovom stave, a to tým, že odporca od 1. 11. 2014 riadne a plynulé prevádzkuje svoju vodárenskú infraštruktúru, čím došlo k rozptýleniu akýchkoľvek pochybností o jeho spôsobilosti na prevádzkovanie infraštruktúry. Rovnako je nesporné, že tu neexistuje a nikdy ani neexistovala žiadna hrozba bezprostrednej ujmy, a to tak na strane navrhovateľa ako i na strane verejnosti.

Podaním doručeným súdu dňa 14. 11. 2014 navrhovateľ doplnil dovolanie v dovolacom dôvode podľa § 237 ods. g) zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.). Poukázal na to, že v spisovom materiáli sa v žiadosti nachádza skutkový popis vlastnej zaujatosti JUDr. Ivety Záleskej zo dňa 27. 10. 2014 z tam uvedených dôvodov, a následne aj vyhovie tejto žiadosti predsedníčkou súdu. Dovolateľ predložil súdu uznesenie v inej právoplatne skončenej právnej veci, v ktorej bol dovolateľ odporcom, kde sa konštatuje, že menovaná sudkyňa nie je pre tieto okolnosti vôbec zaujatou, najmä pre značný časový odstup. Dovolateľ má za to, že keď v čase cca pred piatimi rokmi neboli totožné subjektívne okolnosti členky senátu dôvodom jej zaujatosti, tak ďalším plynutím času jej zaujatosť úplne pominula. Ak už raz súd v tejto veci rozhodol uvedeným spôsobom, dokonca zhodná predsedníčka senátu ako v tejto veci, tak sa jedná pre tohto sudcu akoby o „res iudicata“. Potom sudca vedomý si tejto okolnosti by ju zrejme už ani nemal používať nanovo vo veciach týkajúcich sa totožného účastníka, najmä ak tieto dôvody oslabuje už spomínané plynutie času. V dovolaní napadnutej odvolacej veci bol súd nesprávne obsadený, v rozpore s rozvrhom krajského súdu ako pôvodne odvolacia vec napadla. Uvedené predstavuje zásadnú procesnú vadu konania zasahujúcu až do ústavných práv na nestranného a nezávislého sudcu podľa čl. 48, zák.č.460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v prvom rade zaoberal vznesenou námietkou zaujatosti voči všetkým sudcom Krajského súdu v Trnave a návrhom na prikázanie veci inému krajskému súdu.

Podľa ust. § 15a ods. 1 O. s. p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Podľa ust. § 15a ods. 2 O. s. p. účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený.

Podľa ust. § 15a ods. 3 O. s. p. v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Účastník konania musí o každom sudcovi, ktorého zaujatosť namieta uviesť konkrétne skutočnosti, pre ktoré má za to, že je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený (R 3/1980). Každý prípad je potrebné posudzovať individuálne a zisťovať, či tu existuje zákonný dôvod na vylúčenie sudcu z prejednávania veci. Vylúčenie sudcu nemožno založiť len na domnienkach, hypotézach, či subjektívnych pocitoch účastníka konania. Objektívna nestrannosť neznamená, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Preto musí byť dôvod vylúčenia sudcu v námietke zaujatosti konkretizovaný u každého namietaného sudcu, a to aj s uvedením času kedy sa o dôvode vylúčenia účastník dozvedel. V opačnom prípade súd nemôže na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 3 O. s. p. prihliadať.

S poukazom na vyššie uvedené a obsah podanej námietky, najvyšší súd konštatuje, že námietka zaujatosti vznesená navrhovateľom voči všetkým sudcom Krajského súdu v Trenčíne nespĺňa všetky náležitosti požadované v § 15a ods. 3 O. s. p., pretože absentuje konkretizácia dôvodu vylúčenia u jednotlivých sudcov a uvedenie času, kedy sa o tomto dôvode vylúčenia navrhovateľ dozvedel. Preto na ňu súd nebude prihliadať.

Podľa § 12 ods. 1 O. s. p. ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Podľa § 12 ods. 2 O. s. p. vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti.

Vzhľadom k tomu, že sudcovia Krajského súdu v Trenčíne (s výnimkou JUDr. Záleskej vylúčenej z prejednávania a rozhodovania vecí predsedom súdu podľa § 15 ods. 1 O. s. p.) nie sú z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčení, nie je daný dôvod na prikázanie veci inému krajskému súdu podľa § 12 ods. 1 O. s. p..

Keďže neprichádza v tejto veci do úvahy a ani nie je daný dôvod vhodnosti na prikázanie veci inému krajskému súdu podľa § 12 ods. 2 O. s. p., najvyšší súd o návrhu navrhovateľa na prikázanie veci rozhodol tak, že vec inému krajskému súdu neprikázal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O. s. p) následne preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 242 ods.1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd v prvom rade, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), skúmal, či navrhovateľom podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., pričom pre uznesenia vo veciach uvedené v § 239 ods. 3 O. s. p. ani § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. neplatí. Dovolateľom napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolanie navrhovateľa preto podľa § 239 O. s. p. prípustné nie je.

Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno napadnúť dovoláním aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie podľa § 239 ods. 3 O. s. p. vylúčené.

Prípustnosť podaného dovolania by teda v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Navrhovateľ namietol existenciu procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f) a g) O. s. p., pretože tvrdí, že v konaní mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom, a že v konaní o odvolaní konal a rozhodol vylúčený sudca. Ak by k takémuto

nesprávneho postupu odvolacieho súdu došlo, alebo ak by rozhodoval vylúčený sudca zakladalo by to prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ alebo g/ O. s. p. Existenciu iných väd konania v zmysle § 237 O. s. p. dovolateľ netvrdil.

K námietke dovolateľa danej podľa § 237 písm. g) O. s. p., že vo veci pred odvolacím súdom rozhodoval vylúčený sudca, resp. sudcovia, dovolací súd konštatuje nezistenie takejto vady konania.

Sudkyňa odvolacieho súdu JUDr. Záleská oznámila dňa 27. 10. 2014 predsedníčke krajského súdu skutočnosti, pre existenciu ktorých by mala byť z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená (č. l. 260). Jej dôvody predsedníčka súdu uznala za opodstatnené a postupom podľa § 15 ods. 1 O. s. p. bol do senátu na miesto JUDr. Záleskej náhodným výberom, pomocou elektronických prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky určený nový člen senátu, a to zo zastupujúcich sudcov podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne na rok 2014 (č. l. 261). Nové zloženie senátu v tejto veci sp. zn. 16Cob/492/2014 bolo : JUDr. Mária Prikrylová- predsedníčka senátu a členky senátu JUDr. Ivica Čelková a JUDr. Natália Čekanová. Tieto sudkyne, ktoré tvorili senát rozhodujúci v danej veci neboli z prejednávania a rozhodovania veci vylúčené. To, že sa v čase rozhodovania odvolacieho súdu nachádzala v súdnom spise námietka zaujatosti vznesená navrhovateľom voči všetkým sudcom Krajského súdu v Trenčíne, na tejto skutočnosti nič nemení, pretože ako už dovolací súd vyššie uviedol, námietka zaujatosti vznesená navrhovateľom nespĺňala zákonom požadované náležitosti. Preto na ňu odvolací súd nemusel prihliadať a nemusel vec predložiť na rozhodnutie o nej na súd vyššieho stupňa.

Podľa dovolacieho súdu ani z dovolateľom predloženého súdneho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne v inej právnej veci č. k. 16Ncb/3/2009-463 zo dňa 09. 04. 2009 (pripojené k doplneniu dovolania), kde na strane odporcu vystupovala Trenčianska vodohospodárska spoločnosť, a. s., nemožno vyvodiť záver o nesprávnosti postupu predsedníčky súdu pri vylúčení JUDr. Záleskej z prejednávania a rozhodovania veci, teda nemožno konštatovať, že o odvolaní odporcu rozhodoval nesprávne obsadený senát. Rozhodnutím, ktoré navrhovateľ predložil JUDr. Záleská nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 36Cb/90/2008, hoci sa subjektívne cítila zaujatá, keďže v menovanej spoločnosti bola 10 rokov zamestnaná. Dôvody, ktoré zoberala za relevantné predsedníčka súdu pri vylúčení JUDr. Záleskej z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 16Cob/492/2014, však boli odlišné a vzťahovali

sa tak k menovanej spoločnosti – navrhovateľovi, ako aj k odporcovi. Menovaná sudkyňa predsedníčke súdu oznámila, že má priateľské vzťahy s viacerými zamestnancami a členmi výkonných orgánov tak navrhovateľa, ako aj odporcu, je s nimi neustále v osobnom kontakte a trávi s nimi aj zimné dovolenky. Ide teda o odlišné skutočnosti, ktoré sa týkajú nielen navrhovateľa, ale aj odporcu, teda sú inými okolnosťami ako boli predmetom posudzovania vylúčenia sudkyne pri rozhodovaní v právnej veci sp. zn. 16Ncb/3/2009.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že dovolateľom vytýkaná vada konania podľa § 237 písm. g) O. s. p. nebola dovolacím súdom zistená, a preto prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. g) O. s. p. nie je daná.

Dovolací súd však dospel k záveru, že namietaná vada konania uvedená v § 237 písm. f) O. s. p., teda, že postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, sa v odvolacom konaní vyskytla.

Pod odňatím možnosťou konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožnilo realizovať jeho procesné práva, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že podľa § 211 O. s. p. nenapravil pochybenie okresného súdu tým, že by navrhovateľa podľa § 209a ods. 1 O. s. p. vyzval na vyjadrenie sa k odvolaniu odporcu.

K tejto námietke dovolateľa dovolací súd uvádza, že rozhodnutie o predbežnom opatrení nie je rozhodnutím o veci samej. Ide len o dočasnú úpravu pomerov účastníkov konania alebo zabezpečenie pred ohrozením výkonu rozhodnutia vo veci samej. Potrebu dočasnej úpravy potom súd posudzuje vo vzťahu k nároku, ktorý má byť alebo je uplatnený vo veci samej.

Podľa § 209a ods. 1 O. s. p. ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

Podľa § 75 ods. 8 tretia veta O. s. p. ak je návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho

odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

Ustanovenia O. s. p. upravujúce predbežné opatrenie obsahujú aj určitú špecifickú úpravu doručovania uznesenia o predbežnom opatrení (uznesenie o zamietnutí návrhu sa nedoručuje odporcovi), ako aj špecifickú úpravu doručovania odvolania proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, avšak len odvolania voči uzneseniu, ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý alebo odmietnutý. Takéto odvolanie sa odporcovi nedoručuje a rozhodnutie odvolacieho súdu o ňom sa odporcovi doručuje len, ak bolo týmto rozhodnutím predbežné opatrenie nariadené. Pri ostatných odvolaniach je potrebné postupovať podľa § 209a ods. 1 O. s. p., a teda odvolanie odporcu proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia je potrebné doručiť navrhovateľovi. Nie je však potrebné navrhovateľa vyzývať na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu odporcu, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu o veci samej.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že odvolací súd nepochybil, ak navrhovateľa nevyzval na vyjadrenie sa k odvolaniu odporcu (§ 209 a ods. 1 O. s. p. v spojení s § 211 O. s. p.).

Z obsahu spisu však vyplynulo iné vážne procesné pochybenie odvolacieho súdu, ktoré namietol aj dovolateľ v podanom dovolaní.

Keďže v tejto veci nešlo o prípad predpokladaný ustanovením § 75 ods. 8 tretia veta O. s. p. (nešlo o odmietnutie alebo zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia), mal navrhovateľ v zmysle § 209a ods. 1 O. s. p. procesné právo na doručenie odvolania, čím mu vznikla aj možnosť sa k nemu vyjadriť.

Zo spisu vyplýva, že uznesenie o nariadení predbežného opatrenia bolo doručené právnej zástupkyňi navrhovateľa dňa 20. 10. 2014 a odporcovi dňa 23. 10. 2014. Odvolacia lehota by navrhovateľovi, ak by bol osobou oprávnenou podať odvolanie, začala plynúť dňa 21. 10. 2014 a uplynula dňa 04. 11. 2014. Odvolacia lehota odporcovi začala plynúť dňa 24. 10. 2014 a uplynula dňa 07. 11. 2014. Odporca proti tomuto uzneseniu podal odvolanie dňa 23. 10. 2014.

Ešte pred uplynutím lehoty na podanie odvolania obom účastníkom konania, súd prvého stupňa predložil vec odvolaciemu súdu dňa 24. 10. 2014 na rozhodnutie. V ten istý deň dal doručiť navrhovateľovi odvolanie odporcu na vedomie. Právna zástupkyňa navrhovateľa odvolanie prevzala dňa 28. 10. 2014.

V rámci plynutia odvolacej lehoty, dňa 28. 10. 2014 odporca doplnil svoje odvolanie, ktoré doplnenie však odvolací súd pri rozhodovaní vôbec nezobral do úvahy a ani ho nedoručil navrhovateľovi, hoci mal tak urobiť bezodkladne (§ 211 O. s. p. v spojení s § 209a ods. 1 O. s. p.)

Podľa § 209a ods. 2 O. s. p. len čo všetkým účastníkom uplynie lehota na podanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu, predloží súd vec bez zbytočného odkladu odvolaciemu súdu.

Súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s ustanovením § 209a ods. 2 O. s. p., keď vec predložil na odvolací súd ešte pred uplynutím lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd tiež pochybil, keď dňa 28. 10. 2014 rozhodol o odvolaní odporcu (uznesenie odvolacieho súdu č. I. 346) bez vyčkania uplynutia lehoty na podanie odvolania (lehota mala uplynúť dňom 07. 11. 2014), bez doručenia doplnenia odvolania odporcu navrhovateľovi, bez rozhodnutia o námietkach uvedených v doplnení odvolania odporcu, ako aj bez toho, aby zobral pri rozhodovaní do úvahy vyjadrenie navrhovateľa, hoci v deň rozhodovania odvolacieho súdu boli tieto podania účastníkov konania súdu doručené a boli založené v súdnom spise (č. I. 335 a č. I. 266).

Rýchlosť konania, ktorá sa vyžaduje na dosiahnutie účelu konania o predbežnom opatrení, má síce prednosť pred právom účastníkov vyjadriť sa k skutočnostiam uvedeným v písomnom podaní – odvolaní (vzhľadom na znenie ust. § 209a ods. 1 O. s. p.), ale nemôže úplne potlačiť práva účastníka, ktoré mu v konaní o predbežnom opatrení patria priamo zo zákona. Rýchlosť konania nemôže ísť na úkor toho, že súd v rozhodnutí nereaguje na relevantné tvrdenia účastníka konania (hoci aj uvedené vo vyjadrení k odvolaniu, ak je toto vyjadrenie doručené súdu ku dňu jeho rozhodovania), ďalej že súd nedoručí doplnenie odvolania druhej strany na vedomie (hoci táto povinnosť súdu v danom prípade vyplýva z § 209a ods. 1 O. s. p.), a že odvolací súd rozhodne skôr ako vôbec uplynie zákonom stanovená lehota na podanie odvolania obom účastníkom. Takýto postup odvolacieho súdu dovolací súd vyhodnotil ako postup v rozpore so základným právom účastníka na spravodlivý

súdny proces, zaručeným Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných ľudských práv a slobod.

Nerešpektovaním procesného práva navrhovateľa vyjadriť sa k doručenému odvolaniu, resp. aj k jeho doplneniu, nedoručením doplnenia odvolania odporcu navrhovateľovi, nerešpektovaním plynutia odvolacej lehoty a nezobratím do úvahy vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu, hoci v deň rozhodovania odvolacieho súdu toto vyjadrenie bolo do súdneho spisu doručené, bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Zároveň z ústavnoprávneho hľadiska bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je dodržiavanie zásady kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania a v rámci nej zachovanie princípu „rovnosti zbraní“, aj v konaní o nariadenie predbežného opatrenia, prejavujúceho sa v danej veci v primeranej možnosti navrhovateľa predložiť svoju argumentáciu za rovnakých podmienok ako odporca. Je pravdou, že vzhľadom na špecifickú úpravu predbežného opatrenia v O. s. p. a zmysel tohto procesného inštitútu, sa zásada rovnosti účastníkov konania neuplatňuje v prvostupňovom ako aj v odvolacom konaní tak striktne ako v konaní o veci samej, avšak pokiaľ ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu realizoval účastník konania - navrhovateľ svoje právo vyjadriť sa k namietaným skutočnostiam, mal sa odvolací súd s argumentáciou navrhovateľa vo svojom rozhodnutí vysporiadať. Keďže tak odvolací súd neurobil jeho rozhodnutie nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia podľa § 211 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. a § 157 ods. 2 O. s. p.

Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, alebo sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, treba považovať rozhodnutie súdu za riadne neodôvodnené a arbitrárne. V prípade, že súdne rozhodnutie nie je riadne odôvodnené dochádza k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom a zakladá tak prípustnosť dovolania účastníka konania podľa § 237 písm. f) O. s. p.

So zreteľom na uvedené pochybenia odvolacieho súdu dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O. s. p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s argumentáciou oboch účastníkov konania, ktoré uviedli vo svojich podaniach (odvolanie, vyjadrenie k odvolaniu, doplnenie odvolania) doručených súdu ešte v rámci plynutia lehoty na podanie odvolania. Ďalej doručí navrhovateľovi doplnenie odvolania odporcu, aby mohol naň primerane reagovať, aj napriek tomu, že súd ho nemusí vyzývať na vyjadrenie k odvolaniu (§ 211 O. s. p. v spojení s § 209a ods. 1 O. s. p.). V prípade, že sa navrhovateľ k doplneniu odvolania relevantne vyjadrí, dovolací súd sa vysporiada s jeho tvrdeniami v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní odporcu. Svoje nové rozhodnutie vo veci dovolací súd riadne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodní, pričom bude v ňom reagovať na všetky pre rozhodnutie relevantné námietky a tvrdenia účastníkov konania. V novom rozhodnutí rozhodne dovolací súd aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 15. decembra 2014

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H. Farkašová